ΣΤΑΚΟΣ

ΨΗΦΙΑΚΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

6ο
Διακαλλιτεχνικό
Φεστιβάλ Open Nights

Σ Τ Α Σ Ι Σ

4/6 - 18/6/2021
Λάρισα

«ΣΤΑΣΙΣ»

Στάση με την έννοια της στάσης ζωής, αντί-Σταση, επανά-Σταση. Σύγχρονες επαναστάσεις: βιομηχανική, επιστημονική, τεχνολογική, επανάσταση στις Τέχνες, χωρίς όμως οι φορείς αυθεντίας να είναι απαραίτητα και φορείς εξουσίας. Με κάποιες από αυτές να απαιτούν συνεχή αγώνα διατήρησης των κεκτημένων, όπως π.χ. η γυναικεία χειραφέτηση. Στάση όμως και για σκέψη πάνω στην καθημερινότητα. Στάση για αυτοκριτική και αναστοχασμό πάνω σε ζητήματα που καθίστανται ολοένα και πιο συλλογικά. Στάση για την δημιουργία νέων τρόπων ύπαρξης, χωρίς αναγκαστική αναγωγή στην οποιαδήποτε νομοτέλεια και σε διαδικασίες που ανήκουν στο παρελθόν.

Οι συμμετέχοντες εικαστικοί του 6ου Open Nights Festival από τη Λάρισα αλλά και όλη την Ελλάδα και το εξωτερικό, συνομιλούν και δημιουργούν, με κοινό θέμα τη Στάση. Όλοι οι δημιουργοί αντιμετώπισαν την πολυσημία της λέξης στάση ως πλεονέκτημα, προτείνοντας στάσεις με το βλέμμα επικεντρωμένο στο παρόν αλλά και στο μέλλον και τη στάση ως παύση για αναστοχασμό, ενθαρρύνοντας μας να συνδεθούμε ξανά με την κοινότητα, καθώς η κοινωνία αρχίζει να επιστρέφει σε αυτό που θεωρείται «φυσιολογικό». Μέσα από την παρουσίαση έργων τέχνης σε βιτρίνες καταστημάτων, σε αρχαιολογικούς χώρους και σε άλλα σημεία της πόλης προσεγγίζονται ποιότητες όπως της αβεβαιότητας, της αστάθειας, της αμφιβολίας, και της παροδικότητας. Είναι όμως και μια πράξη επανανοηματοδότησης και σύνδεσης του ιδιωτικού με τον δημόσιο χώρο. Με θέα από τους δρόμους κάνουμε την τέχνη προσβάσιμη, υπογραμμίζοντας τη σημασία της για την καθημερινή ζωή. Τα έργα των συμμετεχόντων εικαστικών με το βάθος, την ειλικρίνεια και την πρωτοτυπία τους, μας προκαλούν να επιβραδύνουμε και να παρατηρήσουμε, να κάνουμε μια στάση.

Η κόλαση των ζωντανών δεν είναι κάτι που θα υπάρξει, αν υπάρχει μια, είναι αυτή που βρίσκεται ήδη εδώ, η κόλαση που κατοικούμε κάθε μέρα, που φτιάχνουμε με το να ζούμε μαζί. Δύο τρόποι υπάρχουν για να γλυτώσεις από το μαρτύριό της. Ο πρώτος είναι εύκολος σε πολλούς: δέξου την κόλαση και γίνε μέρος της έτσι που να μην την βλέπεις πια. Ο δεύτερος είναι επικίνδυνος κι απαιτεί συνεχή επαγρύπνηση και γνώση: ψάξε και μάθε ν' αναγνωρίζεις ποιός και τι στην μέση της κόλασης, δεν είναι κόλαση κι αυτά κάνε να διαρκέσουν, δώσε τους χώρο!
Ιταλό Καλβίνο (Αόρατες Πόλεις)

Ρούλα Καραφέρη
Βαλεντίνη Μαργαριτοπούλου

T

Βρείτε τα έργα των καλλιτεχνών του φεστιβάλ στις τοποθεσίες

Μουσείο Σιτηρών και Αλεύρων, Μύλος του Παππά, *Γεωργιάδου 53*

Ρούλα Αντωνοπούλου (Αθήνα),
Γλυπτική εγκατάσταση
Stephanie Maier (Μόναχο, Γερμανία),
Video art
Κωνσταντίνος Παπαργύρης (Λάρισα),
Ζωγραφική
rene p.g/karl grümpe (Αθήνα),
Video art

Ρωμαϊκή δεξαμενή Διοκλητιανού,
Μανωλάκη 6

Μαρία Καραθάνου (Αθήνα),
Site Specific Installation
Θοδωρής Καρκατσέλας (Λάρισα),
Sound design

Αναθηματική στήλη Ποσειδώνα,
οδός Δήμητρας

Κωστής Τσιάχας (Λάρισα),
Sound installation

Άγιος Κωνσταντίνος,
Ισχομάχου & Τροίας

Παναγιώτη Σαμσαρέλος (Λάρισα/ Ρώμη),
Site specific τοιχογραφία
Με την θεωρητική και ψυχαναλυτική υποστήριξη της **Μαρινέλας Λιρνάρδος**

Wisedog, *Σκυλοσόφου 3*

Νόρα Θεοδωσιάδου (Λάρισα),
Ζωγραφική
Κορνηλία Χριστοδούλου (Αθήνα),
Video χορού

Prosperus, *Αθανασίου Διάκου 2*

Κωνσταντίνος Δουλούδης (Λάρισα),
Εγκατάσταση
Θράκα λογοτεχνικό περιοδικό,
Video project ποίησης «ΣΤΑΣΟΥ ΕΝΑ ΛΕΠΤΟ»

Ξενοδοχείο Acropol,
Βενιζέλου Ελευθερίου 142

Αλεξάνδρα Δαλάκα (Λάρισα),
Ζωγραφική
Νίκος Κουράκης (Αθήνα),
Ζωγραφική

4tailors, *Κύπρου 44*

Άρτεμις Διαμαντή (Λάρισα),
Εγκατάσταση

Dandy, *Μανδηλαρά 3*

Edom (Λάρισα), Graffiti

Dominique, *Παπαναστασίου 21*

Μαρία Ζησοπούλου (Λάρισα),
Φωτογραφία

Walk the line tattoo studio,
Ασκληπιού 34

Ιουλίττα Καραμαύρου (Θεσσαλονίκη),
Ζωγραφική

Bau.clo, *Παπαναστασίου 30*

Έλλη Κυριαζή (Λάρισα),
Ζωγραφική σε ξύλο με ένθεση τρισδιάστατων στοιχείων

Harta, *Παπαναστασίου 18*

Αλεξάνδρα Μασμανίδη (Αθήνα),
Φωτογραφία

Atrion,
Μεγάλου Αλεξάνδρου 23
& Παπακυριαζή

Λία Σταμοπούλου (Αθήνα),
Ζωγραφική

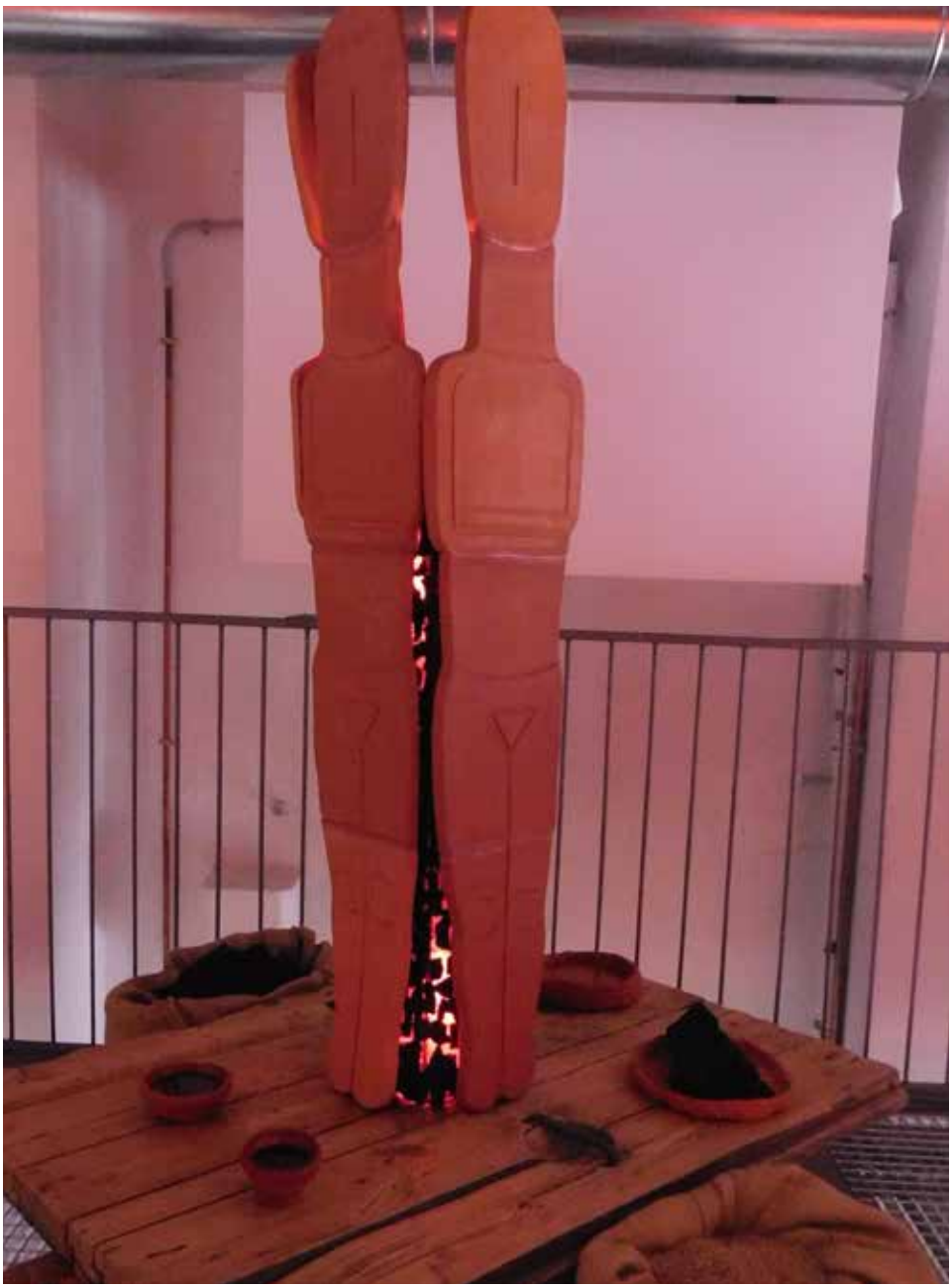

Ρούλα Αντωνοπούλου (Αθήνα)

«Νόστιμον Ήμαρ»
Κεραμικό, κάρβουνο, ξύλο, φως, 1,90 x 1,80 x 1,40 εκ., 2021

«ΝΟΣΤΙΜΟΝ ΗΜΑΡ» (Ημέρα Επιστροφής) «ΤΑ ΟΥΣΙΩΔΗ»
Η Αλήθεια, ώς αντίθετη τής Λήθης έννοια, είναι προσδοκία τού Ανθρώπου. Η Ιερότητα, είναι ή Στάση τού Ανθρώπου απέναντι στόν Κόσμο. Μαζί αναδυκνείουν τήν Στάση Ζωής. Αλήθεια καί Ιερότητα, προ-υποθέτουν Ευλάβεια καί αποκαθήκωση τής ψευδούς εικόνας τού Κόσμου, πού προσφέρει ή Αλαζονία τής Υλικής Βεβαιότητας καί Αυτάρκειας. Ή εκ νέου αναζήτηση από τόν Ανθρώπο τής Αλήθειας καί τής Ιερότητας, τόν σώζει από τήν προσκόληση στό Εφικτό καί τον κάνει Κοινωνό στό Όραμα τού Αδύνατου καί τής Ουτοπίας, πού ομως είναι προυποθέσεις γιά Δημιουργία Πολιτισμού, ώς Ατομική πραγμάτωση καί Κοινοτική Συνθήκη τών Πολιτών τής Πόλης. Τό έργο "ΝΟΣΤΙΜΟΝ ΗΜΑΡ", είναι τό Πλοίο(Ή Μνήμη), πού μάς επιστρέφει στίς Αξίες τής Αλήθειας καί τής Ιερότητας. Ώς Τόπος αναζήτησης αναδύεται ή Αρχή τού Ατομικού Βιώματος (Ή Παιδική Ηλικία) και ή Συλλογική Μνήμη τής Ανθρωπότητας, μέ τήν πρώτη Αναπαραστατική εικόνα τού Εαυτού: Τό Ειδώλιο. Τέλος καί Αρχή. Ένα καί τό Αυτό, όπως υπέροχα τό διαβάζουμε στόυς στίχους του Τ.Σ. Έλιοτ:
«Τό τέλος τής εξερεύνησής μας θά είναι
όταν φτάσουμε από εκεί πού ξεκινήσαμε
καί ανακαλύψουμε τό μέρος γιά πρώτη φορά».

Ρούλα Αντωνοπούλου
Φεβρουάριος 2021

Βιογραφικό
Η Ρούλα Αντωνοπούλου κι ο Γιώργος Κουκουράκης είναι οι εμπνευστές, σχεδιαστές και κατασκευαστές των φωτιστικών με την επωνυμία "ΡΟΥΓΑ". Εκπόνησαν μελέτες φωτισμού, σχεδιάζοντας και κατασκευάζοντας για χώρους ιδιωτικούς, δημόσιους και για εξειδικευμένα projects. Το σχεδιαστικό ύφος έγινε γνωστό ώς "Στύλ Ρούγα", εκφράζοντας έτσι την λιτότητα, το πλήρες και την ολότητα του οικουμενικού, που ενυπήρχαν στον σχεδιασμό. Γιά 30 χρόνια, στο κατάστημά τους στήν Πλ.Δεξαμενής 3 στο Κολωνάκι, έγραψαν την δική τους ιστορία, που έγινε και δική μας. Μια καθαρά ελληνική ιστορία, με τήν αισθητική και την ποιότητα της δουλειάς τους να βρίσκεται μέσα στους χώρους όπου ζούμε και ο αριθμός 3, να έχει υπάρξει ένας αγαπημένος προορισμό

Δαλάκα Αλεξάνδρα (Λάρισα)

«Μονοπάτι»
Λάδι σε καμβά, 180 x 200 εκ., 2017

Το έργο προσεγγίζει μια εναλλακτική και πιο αφηρημένη έννοια του μονοπατιού το οποίο, στην κλασική του μορφή, ορίζεται ως στενός και δύσβατος δρομίσκος της υπαίθρου που έχει σχηματισθεί από τη συνεχόμενη διέλευση ανθρώπων ή και ζώων. Πλέον έγκειται στη ματιά και τον προσωπικό αναστοχασμό του θεατή να δημιουργήσει ένα δικό του μονοπάτι, μια δική του διαδρομή, ανάμεσα στα επαναλαμβανόμενα στοιχεία του έργου.

Βιογραφικό

Η Δαλάκα Αλεξάνδρα γεννήθηκε το 1994 στη Λάρισα. Αποφοίτησε το 2018 από το Τμήμα Εικαστικών και Εφαρμοσμένων Τεχνών της Σχολής Καλών Τεχνών του Α.Π.Θ. ενώ το 2019 έλαβε μέρος στην υποτροφία «START» του ιδρύματος Robert Bosch και εκπαιδεύτηκε στο Cultural Management. Το 2020 έγινε δεκτή στο μεταπτυχιακό πρόγραμμα σπουδών «Εφαρμοσμένη – Κλινική Κοινωνιολογία και Τέχνη» του Πανεπιστήμιου Αιγαίου. Προς το παρόν ζει και εργάζεται στη Λάρισα ως αναπληρώτρια εικαστικός στην πρωτοβάθμια εκπαίδευση, ενώ παράλληλα διατηρεί το προσωπικό της καλλιτεχνικό εργαστήριο.

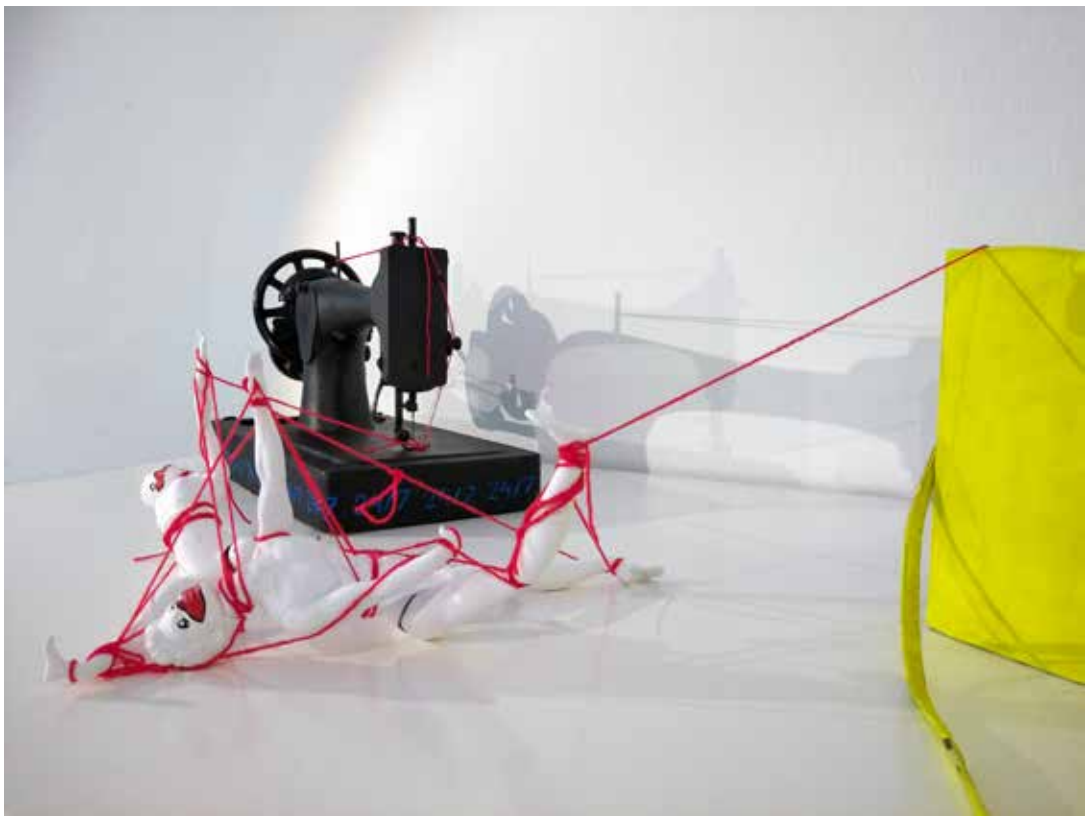

Άρτεμις Διαμαντή (Λάρισα)

“Happy Sunday Shopper”
Εγκατάσταση, υφασμάτινη τσάντα, πλαστικές κούκλες, ραπτομηχανή, νήμα, ακρυλικό χρώμα, 1,25x 1,25x 0,27 μ., 2021

Το έργο διαπραγματεύεται την αξία των δεσμών που παρέχει στα μέλη του το σύγχρονο κοινωνικό σύστημα του ανθρώπου. Από ποιους δημιουργούνται οι δεσμοί, ποιους ωφελούν και για ποιους είναι επιβλαβείς. Η περίοδος της πανδημίας της νόσου του κορονοϊού με την κοινωνική αποστασιοποίηση προσφέρει το κατάλληλο πλαίσιο για την αναθεώρηση της ποιότητας των δεσμών αυτών από μία πιο εγωκεντρική σκοπιά. Ενισχύεται έτσι η ανάγκη να απαντηθεί το εξής ερώτημα: Είναι τελικά απαραίτητη η ύπαρξη όλων αυτών των δεσμών;

Βιογραφικό
Η Άρτεμις Διαμαντή γεννήθηκε στη Λάρισα. Σπούδασε Ζωγραφική στην σχολή Εικαστικών Τεχνών και Επιστημών της Τέχνης του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων. Εκπόνησε την πτυχιακή της εργασία με υπεύθυνο καθηγητή τον Χ. Κοντοσφύρη. Έπειτα συνέχισε τις σπουδές της στο Ζ’ εργαστήρι Ζωγραφικής της ΑΣΚΤ με καθηγητή τον Γ. Λαζόγκα. Παρακολούθησε το πρόγραμμα μεταπτυχιακών σπουδών στην “Ψυχική Υγεία” του Τμήματος Νοσηλευτικής του ΤΕΙ Θεσσαλίας. Έχει λάβει μέρος σε ομαδικές εκθέσεις στη Λάρισα, Αθήνα και Θεσσαλονίκη. Έργα της έχουν αποσπάσει βραβεία.
Δημοτικής Πινακοθήκης Λάρισας - Μουσείου Γ.Ι. Κατσίγρα.

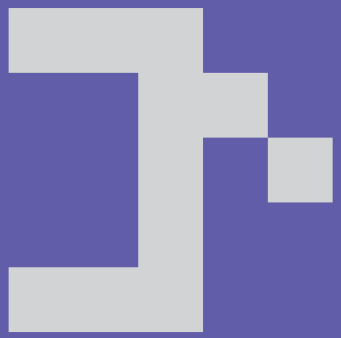

Κωνσταντίνος Δουλούδης (Λάρισα)

«Καταστολή»
Κάμποτο, στένσιλ, διαστάσεις μεταβλητές, 2021

Καταστολή είναι ο αμυντικός μηχανισμός με τον οποίο οι σκέψεις και τα συναισθήματά μας αποσύρονται από τη συνείδησή μας. Περιλαμβάνει την προσπάθεια να μη σκεφτόμαστε αναμνήσεις, απασχολώντας τον νου και αποσπώντας την προσοχή μας για να εμποδίσουμε κάποιες ανεπιθύμητες σκέψεις.

Βιογραφικό
Ο Δουλούδης Κωνσταντίνος είναι απόφοιτος του τμήματος Πλαστικών Τεχνών & Επιστημών της Τέχνης με κατεύθυνση στα Εικαστικά και κάτοχος Μεταπτυχιακού Τίτλου Σπουδών από το Πανεπιστήμιο Αιγαίου του τμήματος Μηχανικών Σχεδίασης Προϊόντων και Συστημάτων με πλήρη τίτλο «Σχεδίαση Διαδραστικών και Βιομηχανικών Προϊόντων και Συστημάτων». Από το 2016 είναι φοιτητής στο τμήμα Εικαστικών και Εφαρμοσμένων Τεχνών της σχολής Καλών Τεχνών με κατεύθυνση στη ζωγραφική. Έχει λάβει μέρος σε ομαδικές εκθέσεις σε Λάρισα και Αθήνα.

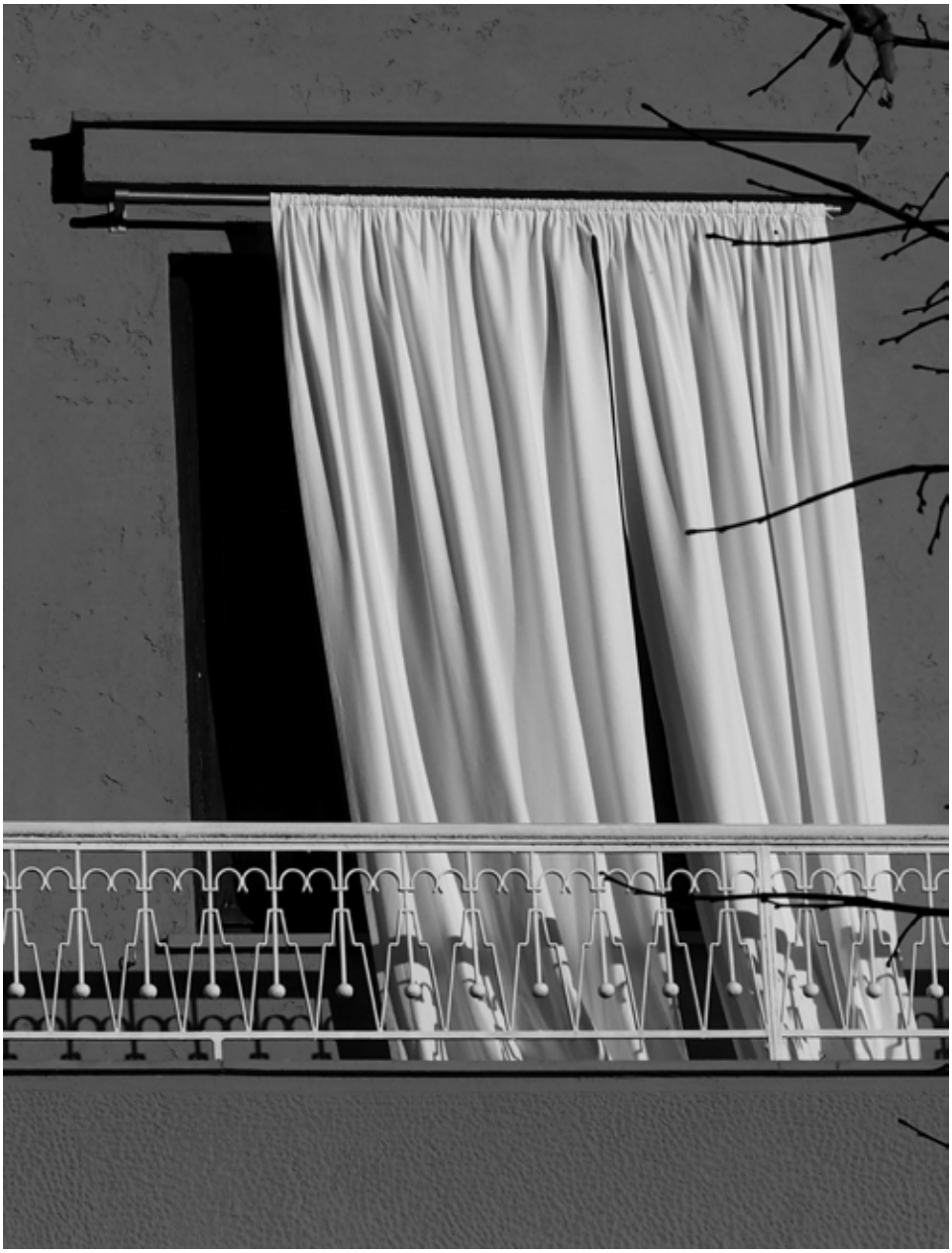

Μαρία Ζησοπούλου (Λάρισα)

«Η λευκή κουρτίνα»
Εκτύπωση fine art, 1,76 x 1,34 εκ., 2021

Η «λευκή κουρτίνα» ανήκει σε μία σειρά φωτογραφικών εικόνων της πόλης που δημιουργήθηκαν στην περίοδο του εγκλεισμού μας. Κάθε λήψη είναι και μία «στάση» παρατήρησης ,σκέψης και αποτύπωσης. Απομονωμένα στοιχεία του αστικού μας τοπίου που προκαλούν την προσοχή μου και δίνουν την αίσθηση της απουσίας αλλά της παρουσίας που προηγήθηκε. Η φωτογραφία παίζει ουσιαστικό ρόλο στην διαμόρφωση της εικαστικής μου γλώσσας, η καταγραφή εικόνων της πόλης λειτουργεί ως πηγή έμπνευσης του εικαστικού μου έργου που σχολιάζει την μετάβαση από το χάος στην αρμονία και την επίτευξη ισορροπίας ανάμεσα τους, μια διαρκείς αναζήτηση οπού στο πνεύμα των καιρών που ζούμε γίνεται ακόμη πιο έντονη.

Βιογραφικό
Η Μαρία Ζησοπούλου γεννήθηκε στη Λάρισα το 1984. Σπούδασε Ζωγραφική στη Σχολή Καλών Τεχνών του ΑΠΘ όπου αποφοίτησε με άριστα από το 2ο εργαστήριο με καθηγητές τον Κυριάκο Μορταράκο, και τον Δημήτρη Ζουρούδη. Έχει αποκλειστική συνεργασία με τη δισκογραφική Traumraum που εδρεύει στο Βερολίνο για την επιμέλεια εξώφυλλων από το 2017. Από το 2018 διδάσκει ζωγραφική στο Ελεύθερο Εργαστήρι της Δημοτικής Πινακοθήκης Λάρισας - Μουσείου Γ.Ι. Κατσίγρα. Έχει συμμετάσχει σε ομαδικές εκθέσεις στην Ελλάδα και στο εξωτερικό και έχει παρουσιάσει τη δουλεία της σε δύο ατομικές εκθέσεις στην Ελλάδα. Πιο πρόσφατα παρουσίασε στο Χατζηγιάννειο Πνευματικό Κέντρο Λάρισας μαζί με την Δήμητρα Οικονόμου την εικαστική έκθεση ΔΙΕΠΑΦΗ (20 - 30 Μαΐου 2019). Το 2019 ανέλαβε επίσης την καλλιτεχνική επιμέλεια δια καλλιτεχνικών projects στη Λάρισα, ενώ τον Φεβρουάριο του 2020 πήρε μέρος στην ετήσια έκθεση σύγχρονης Τέχνης «Performance Rooms 2020» της Αίθουσας Τέχνης Καππάτος στην Αθήνα, όπου μαζί με την Δήμητρα Οικονόμου παρουσίασαν την performance #INTERFACE. Έργα της ανήκουν στη συλλογή της Πινακοθήκης Γ. Βογιατζόγλου και σε άλλες ιδιωτικές συλλογές.

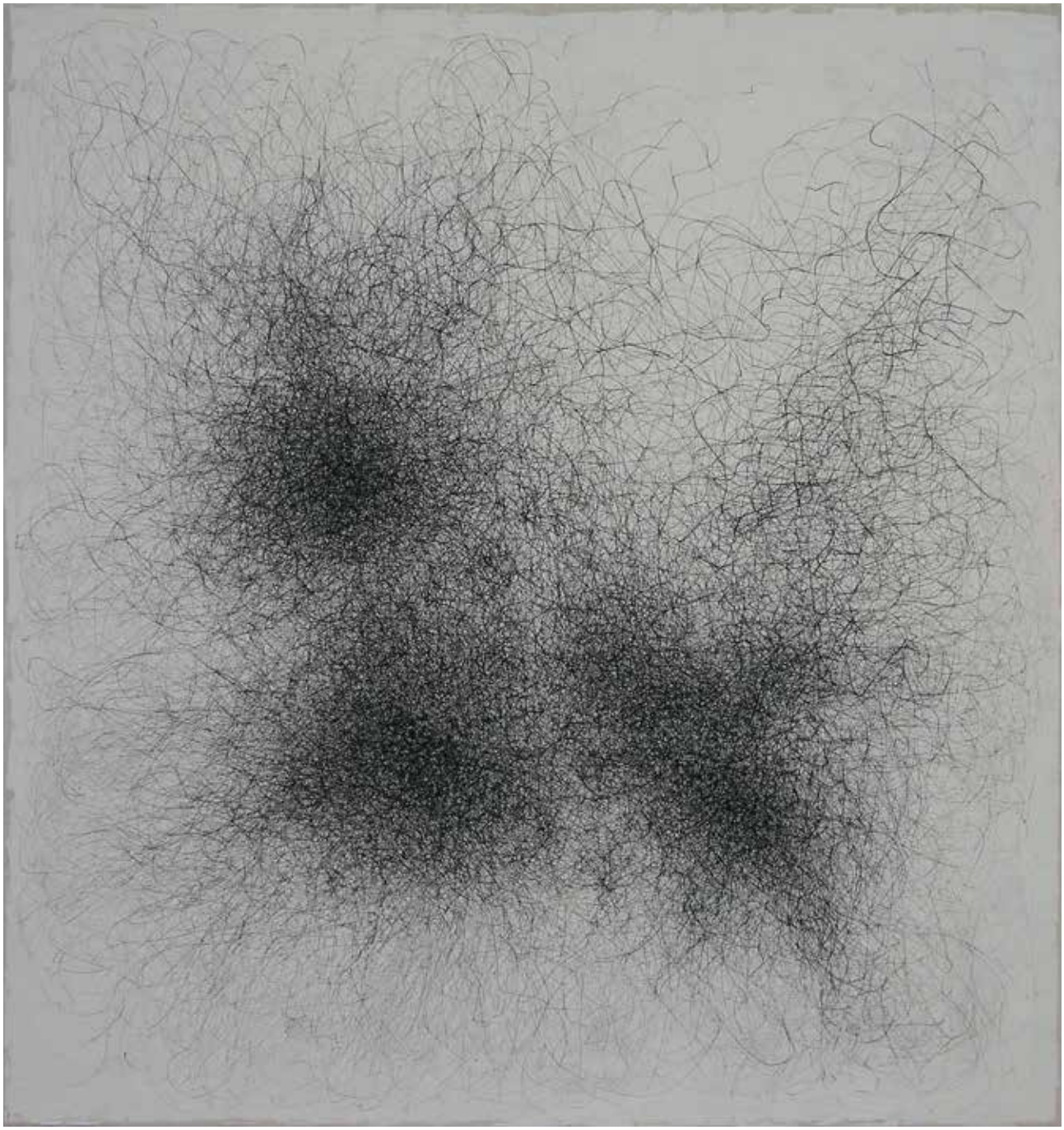

Νόρα Θεοδοσιάδου (Λάρισα)

«Χωρίς τίτλο»
Σινική μελάνη σε καμβά, 1,70x1,80 εκ., 2003-2005

Η στάση ζωής είναι το άλφα και το ωμέγα για μια οντότητα. Αυτή καθοδηγεί, παροτρύνει ή τη κάνει να περιμένει, της δίνει δύναμη για τις δοκιμασίες που καλείται να ξεπεράσει. Στην τέχνη είναι κάτι που αντανακλάται από τη ψυχή του καλλιτέχνη στον καμβά, τη σκηνή, το πεντάγραμμο, στις λευκές σελίδες ενός τετραδίου. Σαν πραγματικός καθρέφτης. Είναι κάτι αυτόματο και αναλόγως της ειλικρίνειας της ψυχής έγκειται και η γνησιότητα του έργου. Στη ζωγραφική οι επιλογές έκφρασης μέσω της τεχνικής και του ύφους είναι άπειρες. Ωστόσο ο τρόπος που εκφράζεται ο κάθε καλλιτέχνης προκύπτει αυθόρμητα και ελεύθερα. Το έργο που δημιουργείται εμπεριέχει "κωδικοποιημένες" γνώσεις που αφορούν το σύνολο ενός ανθρώπου ενώ ταυτόχρονα το μυστήριο του ανθρώπινου πνεύματος και ψυχής συνυπάρχουν. Με βάση τα παραπάνω, το έργο "Άτιτλο" διαγράφει μια συγκεκριμένη πορεία εξέλιξης και μορφής. Μέσα στο χρόνο αυτό, δεν υπάρχει αρχή, μέση και τέλος. Σαν από πάντα να ήταν έτσι. Μια στάση που προϋπάρχει αλλά και ειδικές συνθήκες συνθέτουν ώστε να φτάσει σ' ένα "τελικό" προορισμό γραφής που παράλληλα αναπλάθεται στη συνείδηση του καλλιτέχνη.

Βιογραφικό
Η Νόρα Θεοδοσιάδου γεννήθηκε στη Λάρισα το 1978, αποφοίτησε από την Σχολή Καλών Τεχνών - Τμήμα Εικαστικών και Εφαρμοσμένων Τεχνών του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης με κατεύθυνση στη ζωγραφική με καθηγητή το Γιώργο Γκολφίνο. Έχει διδάξει ζωγραφική σε ιδιωτικά σχολεία της Λάρισας. Έχει συμμετάσχει σε ομαδικές εκθέσεις στην Αθήνα και της έχει απονεμηθεί το 1ο βραβείο στον Καλλιτεχνικό Διαγωνισμό της Unesco Γραμμάτων, Τεχνών και Επιστημών το 2015 στη Ζάκυνθο και στη Κεφαλονιά. Το 2017 πραγματοποίησε την πρώτη της ατομική έκθεση στο Χατζηγιάννειο Πνευματικό Κέντρο Λάρισας στην αίθουσα Τάκη Τλούπα με τίτλο «Συνάψεις» (1-9 Δεκεμβρίου 2017). Ζει και εργάζεται στη Λάρισα.

Μαρία Καραθάνου (Αθήνα)

«Άνυδρος»

Επιτόπια εγκατάσταση, διαστάσεις μεταβλητές, μεταλλικό πλέγμα, σκοινί, ήχος, φως, 2021

Ο δημόσιος χώρος αποτελεί μια ετεροτοπία, ως προς τη δημιουργία ενός πλέγματος διαφορετικών συνδέσεων και προσλαμβάνουσας της πραγματικότητας. Η ιστορική μνήμη, η αρχιτεκτονική, τα πολεοδομικά στοιχεία αλλά και ο κοινωνικός χώρος – πλαίσιο συνθέτουν ένα κράμα διαφορετικών τάσεων ως προς τη χρήση και διαχείριση του. Η δημόσια ορατότητα του έργου τέχνης, δημιουργεί μία αναπόφευκτη κοινωνική αλληλεπίδραση. Η τέχνη ζητάει από την "πόλη" να την συναντήσει και η κοινωνία ζητάει από την τέχνη να εμφανιστεί. Αναγνωρίζοντας ότι το αισθητικό γεγονός είναι απαραίτητο να «κυκλοφορεί» δημόσια, ακόμη κι όταν οι άνθρωποι προτιμούν ή αναγκάζονται να κατοικούν στην ιδιωτικότητά τους. Τα έργα τέχνης δεν παρέχουν πρωτογενή γνώση του κόσμου, αλλά την εμπεριέχουν. Η αισθητική γνώση ταυτίζεται με την αλήθεια της χρονικής και τοπικής εντοπιότητας με μια ευρύτερη έννοια του όρου: έχει υποκειμενικό χαρακτήρα και αποκαλύπτει πολλαπλούς τρόπους θέασης του κόσμου μέσα από μια συγκινησιακή διαδικασία, προκαλώντας την αισθητική εμπειρία. Κάθε τόπος είναι έργο των ανθρώπων που τον συγκατοικούν.

Βιογραφικό

Είναι απόφοιτη της Α.Σ.Κ.Τ. με ειδίκευση στα πολυμέσα και τη σκηνογραφία.
Έχει υπάρξει μεταπτυχιακή φοιτήτρια στο Πρόγραμμα Μεταπτυχιακών Σπουδών: Ψηφιακές Μορφές Τέχνης της Α.Σ.Κ.Τ. καθώς και φοιτήτρια στο Π.Σ.Ε. Καλών Τεχνών & Σύγχρονης Τεχνολογίας - Πολυτεχνείο Κρήτης, στον τομέα της Γλυπτικής. Την περίοδο 2006 – 2008 ήταν υπότροφος του Ι.Κ.Υ. στον τομέα της γλυπτικής επίσης στην Α.Σ.Κ.Τ. Έχει παρακολουθήσει μαθήματα, σεμινάρια και workshops με τους: Allan Caprow, Γιάννη Κουνέλη, Joseph Zvoboda, Milomir Romanovic, Γιώργο Ζιάκα, Μάνθο Σαντοριναίο, Isabell Swaitzer, Θανάση Μουτσόπουλο, Κων/νο Βασιλείου κ.α. Χαρακτηριστικό στοιχείο της δουλειάς της είναι οι εικαστικές εγκαταστάσεις μεγάλης κλίμακας και οι σκηνογραφικές εφαρμογές σε δημόσιους και θεατρικούς χώρους. Έχει συμμετάσχει σε διεθνείς εικαστικές εκθέσεις, και φεστιβάλ με σημαντικότερα την πολιτιστική Ολυμπιάδα του Πεκίνου το 2008 την Πολιτιστική Ολυμπιάδα της Αθήνας το 2004 καθώς και στις Biennale της Ευρώπης και της Μεσογείου το 2003 στην Αθήνα και το 2005 στη Νάπολη. Έχει συμμετάσχει σε ομαδικές εκθέσεις στην Ελλάδα και το εξωτερικό και έχει συνεργαστεί με φορείς, μουσεία, οργανισμούς με σημαντικότερα: Ε. Μ. Σ. Τ./ Μακεδονικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης/ Σκιρώνειο Μουσείο Πολυχρονόπουλου/ Πανεπιστήμιο Καλών Τεχνών Βελιγραδίου/ Υπουργείο Πολιτισμού/ Υπουργείο Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης/ Ε.Κε.Θε.Χ./ Φεστιβάλ Κόμικς Βαβέλ/ Athens Video Art Festival/ Cheap Art/ Εθνικό και Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών κ.α. Έχει εργαστεί ως σκηνογράφος/ ενδυματολόγος και art director, σε περισσότερες από 80 παραγωγές στο σινεμά και το θέατρο. Έργα της φιλοξενούνται σε ιδιωτικές και δημόσιες συλλογές στην Ελλάδα και το εξωτερικό.

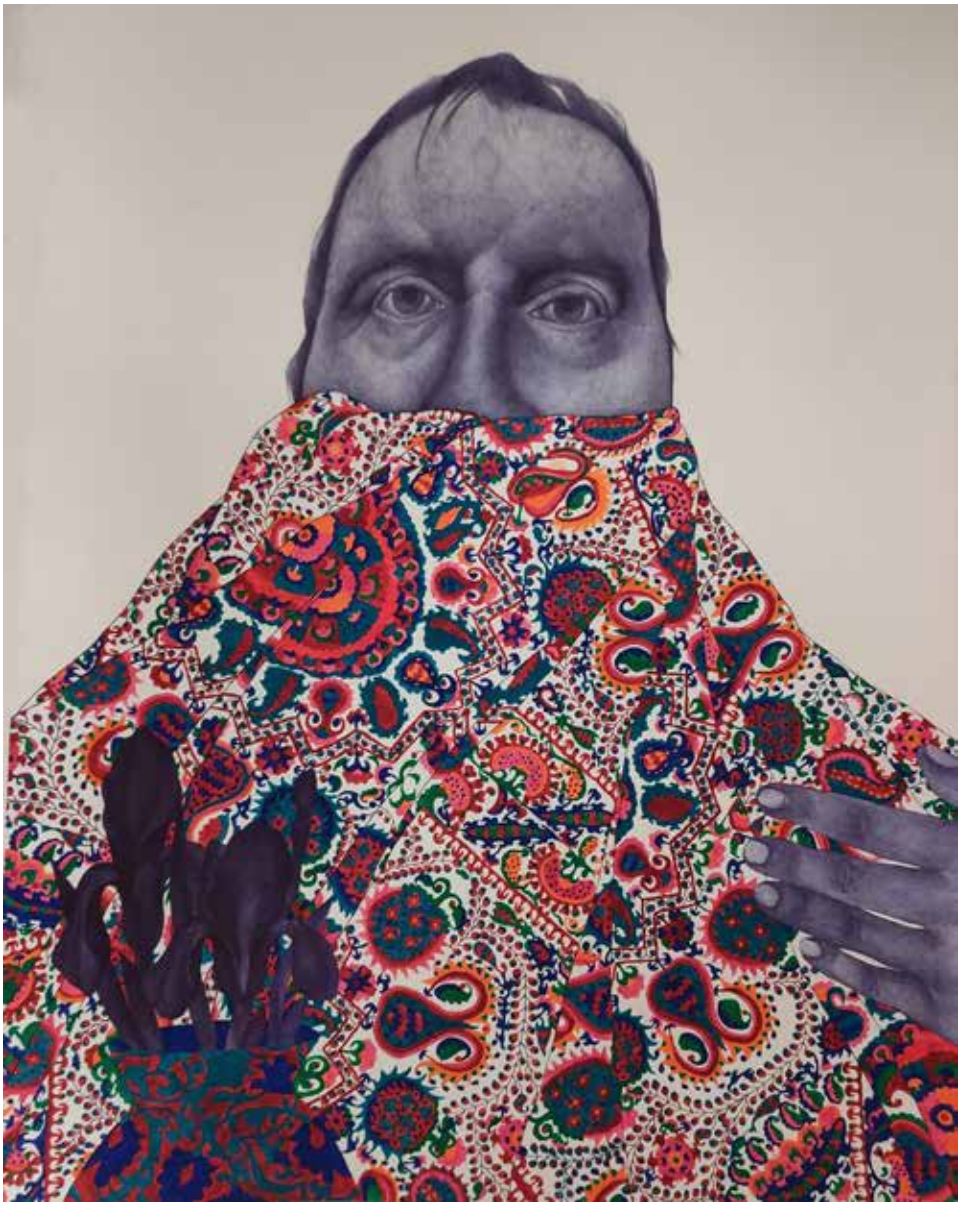

Ιουλίττα Καραμαύρου (Θεσσαλονίκη)

“Overwhelmed”
Μελάνι και ακρυλικά σε χαρτί, 50x70 εκ., 2020

Η έννοια της «στάσης» μέσα στην καθημερινότητα αποκτά ολοένα και μεγαλύτερες διαστάσεις. Ο άνθρωπος ως υποκείμενο είναι αποδέκτης ερεθισμάτων και η υπόστασή του ως κοινωνικό, πολιτικό και εν γένει συλλογικό υποκείμενο ολοένα και αφανίζεται. Έτσι, αδυνατεί να αντιδράσει μένοντας στάσιμος, σιωπηλός και απαθής. Στο έργο μου με τίτλο “overwhelmed” το σημείο του στόματος είναι καλυμμένο. Το στόμα είναι η κύρια και η κατεξοχήν πηγή άμεσης έκφρασης του υποκειμένου. Ο λόγος εκπορεύεται από το υποκείμενο μέσω της εκφοράς του. Μέσω αυτής της διόδου επικοινωνίας διαδίδονται οι ιδέες, ασκείται η δημοκρατία και οργανώνονται οι επαναστάσεις. Προϋπόθεση για όλα αυτά είναι η απελευθέρωση του λόγου. Η απαρχή και η μήτρα όλων των επαναστάσεων βρίσκεται σε πρώτο επίπεδο στην απελευθέρωση του λόγου.

Βιογραφικό
Ονομάζομαι Ιουλίττα Καραμαύρου. Σπούδασα στη Σχολή Εικαστικών και Εφαρμοσμένων Τεχνών, στο Πανεπιστήμιο Δυτικής Μακεδονίας στη Φλώρινα και αποφοίτησα με Άριστα το 2011. Το 2013 ξεκίνησα να σπουδάζω Φιλοσοφία στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης, όπου και αποφοίτησα το 2018. Από το 2011 έως σήμερα, εργάζομαι ως εκπαιδευτικός εικαστικών μαθημάτων σε παιδιά και σε άτομα με αυτισμό. Τα υλικά που χρησιμοποιώ στη ζωγραφική μου είναι κυρίως το μελάνι, ο γραφίτης και τα ακρυλικά χρώματα. Μελετώ πιθανές όψεις μεταμορφώσεων και αλλοιώσεων που υφίσταται το σώμα. Οι αλλοιώσεις αυτές είναι προϊόντα μιας γενικευμένης απάθειας και υποταγής σε δυνάμεις έξω από τον εαυτό, σε κάθε είδους εξουσίες και καθορισμούς της μοίρας. Το σώμα είναι το πεδίο που αποτυπώνεται ο τρόμος για τις ακατανόητες παραμορφώσεις της ύπαρξης, καθώς και η ανοικειότητα προς τον εαυτό και τα πράγματα. Δεν με αφορά η μελέτη και επομένως η σχεδιαστική ανάδειξη ή ο τονισμός των διαφορών μεταξύ των δύο φύλων, διότι για μένα προέχει το ενδιαφέρον για την ενιαία φύση του ατόμου.

Θοδωρής Καρκατσέλας (Λάρισα)

Sound design

Σύνθεση ηλεκρονικής μουσικής, 2021

Η σύνθεση αυτή είναι αποτέλεσμα του ηχητικού σχεδιασμού της εγκατάστασης άνυδρος της Μαρίας Καραθάνου. Το μεγαλύτερο μέρος του ηχητικού υλικού προερχεται από στικτούς, κοκκώδεις και θορυβώδεις ήχους οι οποίοι έχουν επεξεργαστεί ψηφιακά. Το έργο χρησιμοποιεί τη "γλώσσα" της ηλεκτροακουστικής μουσικής δημιουργώντας ένα ηχητικό τοπίο το οποίο εξελίσσεται σταδιακά. Προβάλλει κυρίως τη συνύπαρξη ηχητικών χώρων και οδηγεί σε αφηρημένα ηχητικά συμπλέγματα.

Βιογραφικό

Ο Θεόδωρος Καρκατσέλας γεννήθηκε στη Λάρισα όπου σπούδασε πιάνο και ανώτερα θεωρητικά κλασικής μουσικής. Συνέχισε τις σπουδές του στο Τμήμα Μουσικών Σπουδών του Ιονίου Πανεπιστημίου στην κατεύθυνση μουσικής Σύνθεσης. Το μουσικό και ερευνητικό του ενδιαφέρον στρέφεται στην ακουσματική (ηλεκτροακουστική) μουσική και εστιάζει στο ηχητικό φάσμα, το ηχόχρωμα και τον ηχητικό χώρο. Έχει συμμετάσχει σε συναυλίες και φεστιβάλ στην Ελλάδα, Ευρώπη και Αμερική. Μουσική του έχει αποσπάσει βραβεία σε διεθνείς διαγωνισμούς.

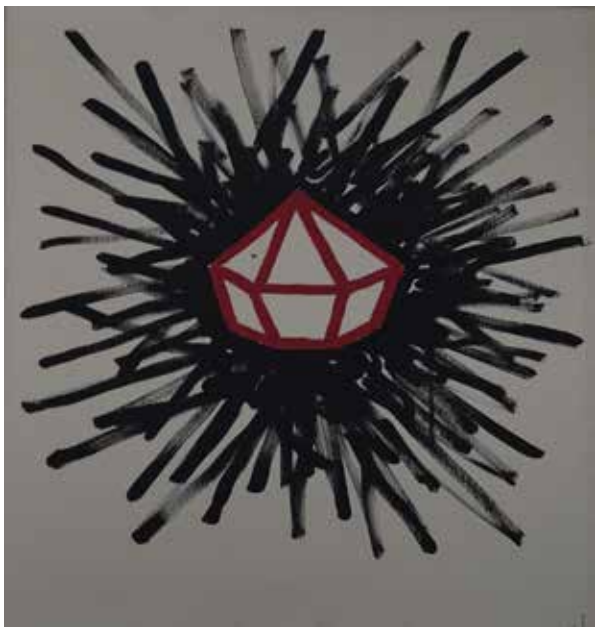

Νίκος Κουράκης (Αθήνα)

“Justice”
Βινυλικό πλαστικό σε καμβά, 100x70 εκ., 2005
«Χωρίς τίτλο»
Βινυλικό πλαστικό σε καμβά, 100x70 εκ., 2005

Τα 2 έργα είναι απο την πτυχιακή μου εργασία το 2005, που είχε τίτλο «Πόλεμος στον πόλεμο». Η στάση του καλλιτέχνη όταν απειλείται η ανθρώπινη ζωή, είναι να την υπερασπίζεται. Στα κινήματα και στον δρόμο, αλλά και με όλα τα μέσα που διαθέτει. Χωρίς την ζωή η τέχνη απλώς δεν υπάρχει. Ποίος θα την δημιουργήσει και ποίος θα την δει; Σκοπός των έργων είναι τα πολλαπλά και δυνατά μηνύματα με ελάχιστα στοιχεία. Στο εργο «Justice», με μία μόνο γραμμή, δύο χρώματα και μία λέξη, απεικονίζεται ο σκοτωμένος άμαχος, η οργή που προκαλεί αυτό σε εμάς, και το χειρότερο απ’ όλα, αυτός που μένει πίσω από ένα πόλεμο έχοντας χάσει αγαπημένους ανθρώπους. Και όλα αυτά χωρίς καμία επίδειξη τεχνικής. Να μπορεί ο θεατής να πει, -όπως τραγούδησε ο Ξυλούρης- «τέτοια τραγούδια, σου φτιάχνω εκατό την ωρα. Αυτό θέλουμε κι εμείς!, Γιατί εμείς δεν τραγουδάμε για να ξεχωρίσουμε αδερφέ μου απ’ τον κόσμο. Εμείς τραγουδάμε για να σμίξουμε τον κόσμο.»

Βιογραφικό
Γεννήμενος το 1972 στη Αθήνα. Σπούδασε στην Βασιλική Ακαδημία Καλών Τεχνών Λιέγης Βελγίου και στην Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών Αθήνας (ΑΣΚΤ) απ’ όπου αποφοίτησε το 2006. Καλλιτεχνικό έργο. 5 ατομικές εκθέσεις και συμμετοχή σε 9 ομαδικές. Αγιογράφηση - εκκλησιαστικό βιτρώ σε 2 ορθόδοξες εκκλησίες στο Λονδίνο και στο Κάρντιφ (Μεγάλη Βρετανία). Ζωγραφική σε 4 καφέ-μπαρ και 1 κλαμπ στην Αθήνα. Σκηνογραφίες - κουστούμια - μουσική – φώτα σε 10 παραστάσεις παιδικού θεάτρου. Τα τελευταία 15 χρόνια εργάζεται ως δάσκαλος ζωγραφικής στην πρωτοβάθμια εκπαίδευση.

Έλλη Κυριαζή (Λάρισα)

“Art Attack”
Ζωγραφική σε ξύλο με ένθεση τρισδιάστατων στοιχείων, 120x60 εκ., 2021

Η «ΣΤΑΣΗ» στην καθημερινή ζωή. Το έργο αναφέρεται στο πως ζω και πως αντιμετωπίζω όλα όσα συμβαίνουν γύρω μου. Έχει σχέση με το παρελθόν που με έκανε να γίνω αυτό που είμαι σήμερα, το παρόν και το μέλλον μου. Η δική μου «ΣΤΑΣΗ» είναι συνυφασμένη με την δημιουργία. Το να ‘πράττω’ δημιουργικά και να φέρνω στην επιφάνεια αυτά που σκέφτομαι, που βιώνω, που αισθάνομαι, πράγματα που θέλω να εκφράσω χωρίς λόγια αλλά με έργο. Η αφορμή έρχεται από την καθημερινότητα με εικόνες, φωνές, τυχαία συμβάντα, ευχάριστες ή δυσάρεστες καταστάσεις. Αυτή η «ΣΤΑΣΗ» του δημιουργού πέρα από εκφραστικό μέσο, μου δίνει και την δυνατότητα να αμύνομαι. Η τέχνη μου είναι η ασπίδα μου απέναντι σε κάθε τι που προσπαθεί να με αλλοιώσει. Η αυτοπροστασία μου μέσα από τη δημιουργία. Τα θετικά που έρχονται προς εμένα, εμπλουτίζονται με το χρώμα μου και αλλάζουν μορφή ενώ τα αρνητικά απωθούνται ακριβώς από αυτά τα ίδια χρώματα που ‘βγαίνουν’ από μέσα μου. Το έργο διαστάσεων 120Χ60 περίπου χωρίζεται στο ένα τρίτο του με μεταλλική πλατιά ράβδο. Αναπαριστά την ασπίδα μου. Κάτω, λευκή επιφάνεια που μέσα της υπάρχουν κηλίδες φωτεινών χρωμάτων. Εγώ, με τα χρώματα μέσα μου. Πάνω, σκούρα σχεδόν μαύρη επιφάνεια και πάνω της πλέγμα σε ανάγλυφη κατασκευή από μαύρα βέλη διαφορετικών κατευθύνσεων που σταματούν στην μεταλλική επιφάνεια. Πάνω από την μεταλλική επιφάνεια βγαίνουν κηλίδες έντονων χρωμάτων και χρωματίζουν την περιοχή με τα βέλη. Τα σταματούν και τα αλλοιώνουν, τα αλλάζουν. Η «ΣΤΑΣΗ» μου απέναντι στην καθημερινότητα μου γεμίζει χρώματα που απορρέουν από μέσα μου. Η δημιουργική μου θέση-στάση σε αυτά που ζω και σε αυτά που είναι να έρθουν.

Βιογραφικό
Γεννήθηκε στη Λάρισα. Εισάγεται στην ΑΣΚΤ Θεσσαλονίκης στο τμήμα ζωγραφικής με καθηγητές τον Β. Δημητρέα και Μ. Θεοφυλακτόπουλο. Παίρνει ειδίκευση στη φωτογραφία με καθηγητή τον Γ. Κατσάγγελο. Απο το 1990 ζει και εργάζεται στη Λάρισα. Διδάσκει Εικαστικά στη Β/βαθμια εκπαίδευση. Το 1990 -1993 διδάσκει ζωγραφική και κατασκευές στο Δημοτικό Εργαστήρι Λάρισας. Το 1993 σχεδιάζει τα κουστούμια για το Φαρσαλινό Καρναβάλι στα πλαίσια αναβίωσης του. Από τις παρουσιάσεις έργου της ενδεικτικά αναφέρουμε την έκθεση φωτογραφίας του 1989 στα πλαίσια του DAC στο Γαλλικό Ινστιτούτο Θεσσαλονίκης.

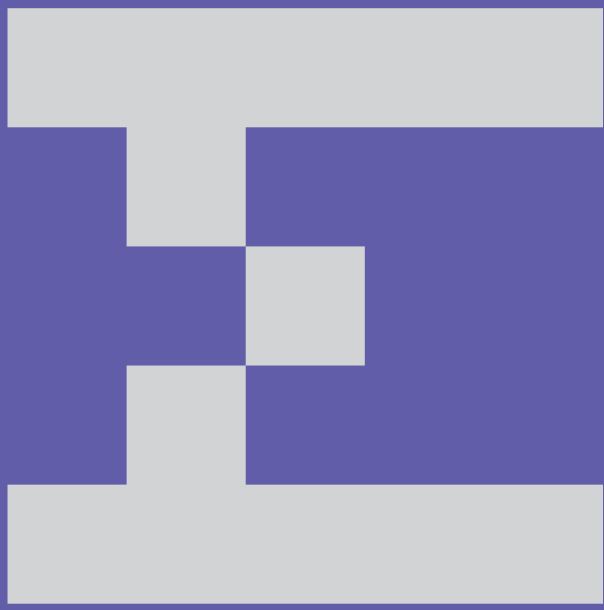

Ιωάννα Λιούτσια (Θεσσαλονίκη)

Performance «ΚΑΘΕ ΜΕΡΑ ΕΙΝΑΙ ΜΕΡΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ»

Η περφόρμανς «Κάθε μέρα είναι μέρα της γυναίκας» είναι ένα έργο που τώρα σχεδιάζεται πάνω στα θέματα της γυναικείας ταυτότητας σήμερα, που προσπαθεί να ανιχνεύσει τις διαφορετικές προσεγγίσεις και τις αντιμαχόμενες ιδέες και οπτικές που κατακλύζουν τις γυναίκες και στις οποίες καλούνται να ισορροπήσουν, να αντιμετωπίσουν ή και να υπερασπιστούν. Τα βασικά μου ερωτήματα είναι: ποια είμαι; πώς μαθαίνω τι είναι αυτό που θέλω; είναι δικά μου τα θέλω μου; ποιοι μου λένε πώς να συμπεριφερθώ; έρχεται σε αντίθεση η εμφάνιση με τα πιστεύω μου; Και τελικά, είμαι εγώ; Σ' όλα αυτά τα ερωτήματα προσπαθεί να δώσει έδαφος να αναπτυχθούν η προτεινόμενη περφόρμανς μέσα από μια διαλεκτική διερεύνηση της Στάσης μας απέναντι στον εαυτό μας και στον κόσμο. Ενίοτε και της αντί – Στασής μας σ' αυτόν.

Βιογραφικό

Η Ιωάννα Λιούτσια γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη το 1992 και είναι απόφοιτη του τμήματος Ιστορίας – Αρχαιολογίας ΑΠΘ, του τμήματος Θεάτρου ΑΠΘ και της Ανωτέρας Δραματικής Σχολής "Σύγχρονο Θέατρο Βασίλης Διαμαντόπουλος". Έχουν κυκλοφορήσει τρεις προσωπικές ποιητικές της συλλογές: Συνομιλίες σε Μη+ (2014), Αρρυθμίες (2016), Η Σιωπή σε δύο χώρους (2018). Άλλες performance της: η αόρατοΙ πόλη (2020, σε πλατείες πόλεων της Β. Ελλάδας), WaterOil Trust (2019, ενάντια στην εξόρυξη υδρογονανθράκων στην Ήπειρο, Θεσσαλονίκη), Χρονοτοπία: μια περιήγηση στην ιστορία της Παλιάς Φιλοσοφικής ΑΠΘ (2019, site specific performance, Θεσσαλονίκη), Μετρώντας τα Φορέματά της (2018, εναρκτήρια εκδήλωση Φεστιβάλ Ανοιχτή Σκηνή Δ. Θεσσαλονίκης, πεζόδρομος Αγίας Σοφίας), Silencio (Exhibition Stille Berlin 2017, Kapani Project 2017, Venice International Experimental Art Festival 2016), The Book of Blood: The Human Writes, σε συνεργασία με τους Leibniz Live Art Company (2015, 50ά Δημήτρια, Θεσσαλονίκη), ΑΝΑΣΑ / ΜΠΕΚΕΤ (2015, BlackBox, Θεσσαλονίκη).

Κωνσταντίνος Παπαργύρης (Λάρισα)

«Καρποφορία»
Λάδι σε καμβά, 255 x 240 εκ., 2021

Επί δυόμιση χρόνια απέφευγα να ζωγραφίζω ανθρώπινη φιγούρα. Ήταν δηλαδή μια συνειδητοποιημένη απόφαση, μίασυγκεκριμένη στάση απέναντι σε όσα διαδραματίζονται και σε όσα παρακολουθούμενα συμβαίνουν. Το συγκεκριμένο έργο είναι το πρώτο έργο μετά από αυτήν την περίοδο απόσυρσης.

Βιογραφικό

Ο Κωνσταντίνος Παπαργύρης γεννήθηκε στη Λάρισα το 1976. Πήρε τα πρώτα μαθήματα σχεδίου δίπλα στον γλύπτη Χρήστο Μακρόπουλο. Σπούδασε Ζωγραφική στη Σχολή Καλών Τεχνών της Φλωρεντίας (1997-2001) δύο χρόνια μετά το residency στη Σχολή Καλών Τεχνών της Lecce (Νότια Ιταλία). Παρακολούθησε σεμινάρια σκηνογραφίας στο εργαστήριο της Μαρίας Χανιωτάκη. Ασχολείται με τη συγγραφή θεατρικών έργων και τις τοιχογραφίες σε δημόσιους χώρους. Έργα του βρίσκονται στο Κρατικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης (MOMus - Μουσείο Μοντέρνας Τέχνης - Συλλογή Κωστάκη) στη Θεσσαλονίκη και σε ιδιωτικές συλλογές. Ζει και εργάζεται στη Λάρισα.

Αλεξάνδρα Μασμανίδου (Αθήνα)

«Χωρίς τίτλο»
Εκτύπωση fine art mat, 100x70 εκ., 2016 - 2020

Η φωτογραφία τραβήχτηκε το 2016 στον Άγιο Παύλο Κρήτης όπου απεικονίζεται ένας άνθρωπος που ανοίγει τα χέρια του με ανοιχτές παλάμες προς τον ουρανό, ισορροπώντας πάνω σε μια πέτρα. Καθόταν κάμποση ώρα εκεί με κλειστά τα μάτια. Εμοιαζε σαν ιεροτελεστία, σαν ένα είδος προσευχής. Ανοιχτός και έτοιμος να υποδεχτεί. Ειλικρινής, αληθινός, φωτεινός. Η στάση αυτή μοιάζει με στάση επίκλησης, πρόσκλησης, προσμονής. Επηρεασμένη απο την πανδημία επενέβη στην φωτογραφία θέλοντας να τονίσω την προσαρμογή του ανθρώπου στη φύση σε αντίθεση με την προσαρμογή του σε μια κατάσταση όπως αυτή που ζούμε τώρα. Η ομοιογένεια του ανθρώπου με τη φύση οταν αυτος την αποδέχεται και την αφήνει να δράσει μέσα του, όμως τα υψωμένα χέρια μένουν εκεί ανέγγιχτα, ελεύθερα, δυνατά και ανοιχτά να του θυμίζουν την ύπαρξη του. Μένουμε Ανοιχτοί.

Βιογραφικό
Γεννήθηκα το 1990 στην Αθήνα και μεγάλωσα στην Πάτρα. Σπούδασα φωτογραφία και οπτικοακουστικές τέχνες στο τμήμα γραφικών τεχνών και καλλιτεχνικών σπουδών στο ΤΕΙ Αθήνας από όπου αποφοίτησα το 2014. Κατά τη διάρκεια των σπουδών μου εργάστηκα ως βοηθός φωτογράφου στο στούντιο του Νίκου Βαρδακαστάνη. Αργότερα, άρχισα να προσεγγίζω το χώρο της κινούμενης εικόνας, να συνεργάζομαι με μουσικούς για τη δημιουργία βίντεο κλιπ και να αποκτώ εμπειρία σε ταινίες δουλεύοντας σε γυρίσματα ταινιών. Τα τελευταία δύο χρόνια ασχολούμαι με τη φωτογράφιση και την κινηματογράφηση εκθέσεων και περφόρμανς. Το 2016 ξεκίνησα ένα ντοκιμαντέρ - ακόμα συνεχίζεται - για τον πατέρα μου που διατηρεί τα μονοπάτια της Ορεινής Ναυπακτίας ανοιχτά σε μια προσπάθεια προσωπικής αναζήτησης στις ρίζες μου και νοηματοδότησης του εαυτού μου και της δουλειάς μου. Το 2018 συμμετείχα με δύο έργα στην Μπιενάλε της Αθήνας στο πλαίσιο του πρότζεκτ CFRO - Civil Financial Regulation Office της collectiva PENG. Φέτος, πραγματοποίησα την πρώτη ατομική μου έκθεση (φωτογραφία-κολάζ) με τίτλο Closure στο Sub Rosa Art Space στην Αθήνα και έγραψα το πρώτο μου σενάριο με τίτλο Tamburello για το πρόγραμμα χρηματοδότησης νέων σκηνοθετών Ελλάδα - Ιταλία, CIAK. Αυτή την περίοδο δουλεύω πάνω στο πειραματικό ντοκιμαντέρ και στο βίντεο-ημερολόγιο ψάχνοντας για συνεργασία με μουσικούς και συγγραφής. Το 2020 συμμετείχα στην ομάδική έκθεση του φεστιβάλ Off Art και στην ομαδική φωτογραφική έκθεση "Επιτρέπεται".

ΔΕΝ ΠΩΛΕΙΤΑΙ

Παναγιώτης Σαμσαρέλος (Λάρισα - Ρώμη)

«ΔΕΝ ΠΩΛΕΙΤΑΙ»
Site specific τοιχογραφία με νοηματική επέμβαση στο συγκεκριμένο σπίτι, 2021.
Με την θεωρητική και ψυχαναλυτική υποστήριξη της Μαρινέλας Λιρνάρδος.

Η καλλιτεχνική χειρονομία του Παναγιώτη, έτσι θέλουμε να το ερμηνεύσουμε, ξεπερνά τη σύγκρουση ανάμεσα σε ένα παρελθόν που δεν μπορεί να προχωρήσει και ένα παρελθόν που μπορεί μονάχα να αντιστέκεται. Εάν το παρελθόν είναι πλέον αναποκατάστατο, επειδή η μορφή του πλαισίου έχει πλέον αλλάξει ανεπανόρθωτα, το μόνο που μένει είναι να μεταλαχτεί η σημασία του. Εδώ η διαδικασία του «δεν πωλείται», εμφανίζεται με νέο φως, που δεν εκφράζει τον αντίλογο που με κάθε κόστος αρνείται παντοδύναμα την επέλαση νέων αστικών πραγματικοτήτων ή πιο επιπόλαια αυτό που παραμένει άχρηστο (το οποίο δεν πωλείται επειδή είναι επομένως άχρηστο). Αυτό που επιδιώκει το «δεν πωλείται» είναι τη μετάλαξη του ως τόπος μετάβασης. Όχι μια μετάβαση μεταξύ της παλιάς εξιδανικευμένης, χαρούμενης φάσης και την νέα της απεικόνηση ως ανεπαρκής και συγκεχυμένης. Αυτό που φαίνεται να μην πωλείται είναι ο ίδιος ο τόπος διέλευσης/ μετάβασης, ο οποίος, ως τέτοιος, δεν ανήκει ούτε σε μεμονωμένη ιδιωτική ιδιοκτησία ούτε στην πόλη. Το «Δεν Πωλείται» γίνεται ο τόπος διέλευσης μεταξύ του μη πολιτικού χώρου του οίκου και του πολιτικού χώρου της πόλης. Μαρινέλα Λιρνάρδος

Βιογραφικό
Γεννημένος στη Λάρισα το 1978, ζει μόνιμα στη Ρώμη της Ιταλίας. Ασχολείται με τις διάφορες μορφές έκφρασης της Τέχνης από μικρή ηλικία. Με εμπειρία στο κόμιξ και το κινούμενο σχέδιο, το graffiti και την street art στην πρώιμη περίοδο στην Ελλάδα, καθώς και στη παραγωγή σκηνικών για το θέατρο και το κινηματογράφο. Το 2004 ξεκινάει σπουδές στην ακαδημία της Μπρέρα του Μιλάνου, και θα αποφοιτήσει μέσα από το εργαστήριο του Alberto Garutti με τίτλο στη διπλωματική του "Για να μάθεις τη γλώσσα πρέπει να γλείψεις". Επειρεασμένος βαθιά από της διάφορες αντικουλτούρες(countercultures) στην ανθρώπινη ιστορία και τον τρόπο με τον οποίο εκφράζονταν μέσω της Τέχνης, και το πάθος του να τοποθετείται προκλητικά στις κοινωνικοπολιτικές εξελίξεις, με δόσεις χιούμορ και ειρωνίας, τον οδηγούν σε πρότζεκτ και έργα που στοχεύουν στη καλλιέργεια της κριτικής σκέψης. Από το 2014 αποτελεί ιδρυτικό μέλος της διεπιστημονική κολεκτίβας ATISUFFIX, της οποίας η ονομασία αλλάζει σε βάση έργου για να αρνηθεί τις κλειστές ταυτότητες. Η υιοθέτηση του ιταλικού επιθήματος γραμματικής -ATI σχεδιάζεται μεθοδολογικά για να επιτρέπει σε κάθε έργο να συλληφθεί και να κατανοηθεί ως αμοιβαίο, επιτακτικό για το κοινό και αυτο-μετασχηματισμένο για τα μέλη του έργου. Είναι επίσης συνιδρυτής του δημιουργικού εργαστηρίου 6roads, που ειδικέυεται στην εκτυπωτική μέθοδο της μεταξοτυπίας.

Λία Σταμοπούλου (Αθήνα)

«Ρυθμική γυμναστική»
100 x 150 εκ., ακουρέλες και παστέλ, 1995

Το έργο αποτυπώνει με ελλειπτικό τρόπο την φιγούρα ενος γυναικείου σώματος σε αθλητική στάση. Παλ χρώματα και γρήγορες πινελιές, αιχμαλωτίζουν τις συνεχείς εναλλαγές κίνησης και στάσης του μοντέλου.

Βιογραφικό
Η Λία Σταμοπούλου, ζει και εργάζεται στην Αθήνα. Είναι απόφοιτος της Ανωτάτης Σχολής Καλών Τεχνών Αθηνών, εργαστήρια: Νικολάου, Μαυροΐδη, Μυταρά και Κοκκινίδη. Έχει παρακολουθήσει σεμινάρια στο Central St. Martin's, Center of Art "City Lit", London. Από το 1989 έως σήμερα έχει πάρει μέρος σε μια μεγάλη σειρά εκθέσεων στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Η τελευταία ατομική της έκθεση, από την οποία προέρχεται και το έργο «Η σκιά του δράκου» έγινε τον Νοέμβρη του 2017 φιλοξενούμενη του Πανεπιστημίου Αθηνών, τμήμα πολιτικής Επιστήμης και Δημόσιας Διοίκηση.

Κωστής Τσιάχας (Λάρισα)

«Κρήνη»
Ηχητική εγκατάσταση, 2021

Πολλοί άνθρωποι σήμερα δεν έχουν την τύχη να έχουν μια ιστορία να τους ακολουθεί σε κάθε τους βήμα. Δεν έχουν σημεία αναφοράς. Αυτό είναι ένα πρόβλημα κοινωνίας μας. Πολυτέλεια σήμερα είναι να έχεις μια βάση, ένα περιβάλλον που να σε προστατεύει και να σε καθησυχάζει. Είναι η φιλία και η αγάπη. Είναι να έχεις ήρεμη ζωή, ζωή σε αρμονία, με ό,τι σου έχει δοθεί. Οι πόλεις έχουν την ευλογία να ξεμπλέκουν ιστορίες. Κάποιες πόλεις, σαν την δική μας, έχουν πολλές. Ενώνονται σε μια κοινή. Μεγάλη. Μια ιστορία που η δόνηση της θρέφει τις ανάγκες των κατοίκων της. Μερικές φορές, αυτές οι ενεργειακές, ψυχοθρεπτικές δονήσεις των μικρο-ιστοριών της αναβλύζουν από πηγές κρυμμένες. Από μέρη που τα προσπερνάμε καθημερινά, αδιάφοροι. Τόποι-ζητιάνοι που αγνοούμε. Μια ιστορία τέτοια, αναβλύζει από την Κρήνη της οδού Δήμητρας. Είναι ύδατα σπάνια. Πολύτιμα. Αναβλύζουν από μακρινές πηγές. Και, μια στο τόσο, σταματάμε. Κάνουμε μια στάση στην δροσιά τους. Μια ηχογράφηση από τις πηγές των Τεμπών, και η αχνή γαλάζια θαμπάδα από μια λεντοταινία ελπίζω να μπορούν να ξαναθυμίσουν τα δικά μας σημεία αναφοράς και την δική μας προσωπικη ιστορία που πολλές στιγμές ταυτίζεται με την πόλη μας. Είθε να είναι πάντα στέρεα και η ιστορία μας πάντα αληθινή.
(Με τις ευχαριστίες μου για την πολύτιμη βοήθειά του στον Pierre Gagnaire)

Βιογραφικό
Ο Κωστής Τσιάχας γεννήθηκε στη Λάρισα, σπούδασε στο Μιλάνο visual design, είναι συγγραφέας και υπότροφος από το Γαλλικό Υπουργείο Πολιτισμού / Εθνικό Κέντρο Βιβλίου ως πρωτοεμφανιζόμενος Έλληνας συγγραφέας. Βίντεο - εγκαταστάσεις του έχουν προβληθεί στη Λάρισα (Λίντο Οργανισμός, Δημοτική Πινακοθήκη Λάρισας - Μουσείο Γ.Ι. Κατσίγρα, Open Nights Festival) και στο Μιλάνο (Inside Out space). Ανέπτυξε τη θεωρία του για τη σύνδεση μεταξύ της δημόσιας τέχνης και του αστικού τοπίου στο πλαίσιο της μεταπτυχιακής εργασίας του με τίτλο «Τεχνο Αστικό 1.0: Σχεδιάζοντας Αστικούς Πυκνωτές στο Ιστορικό Κέντρο της Λάρισας» του τμήματος Αρχιτεκτόνων - Μηχανικών του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας.

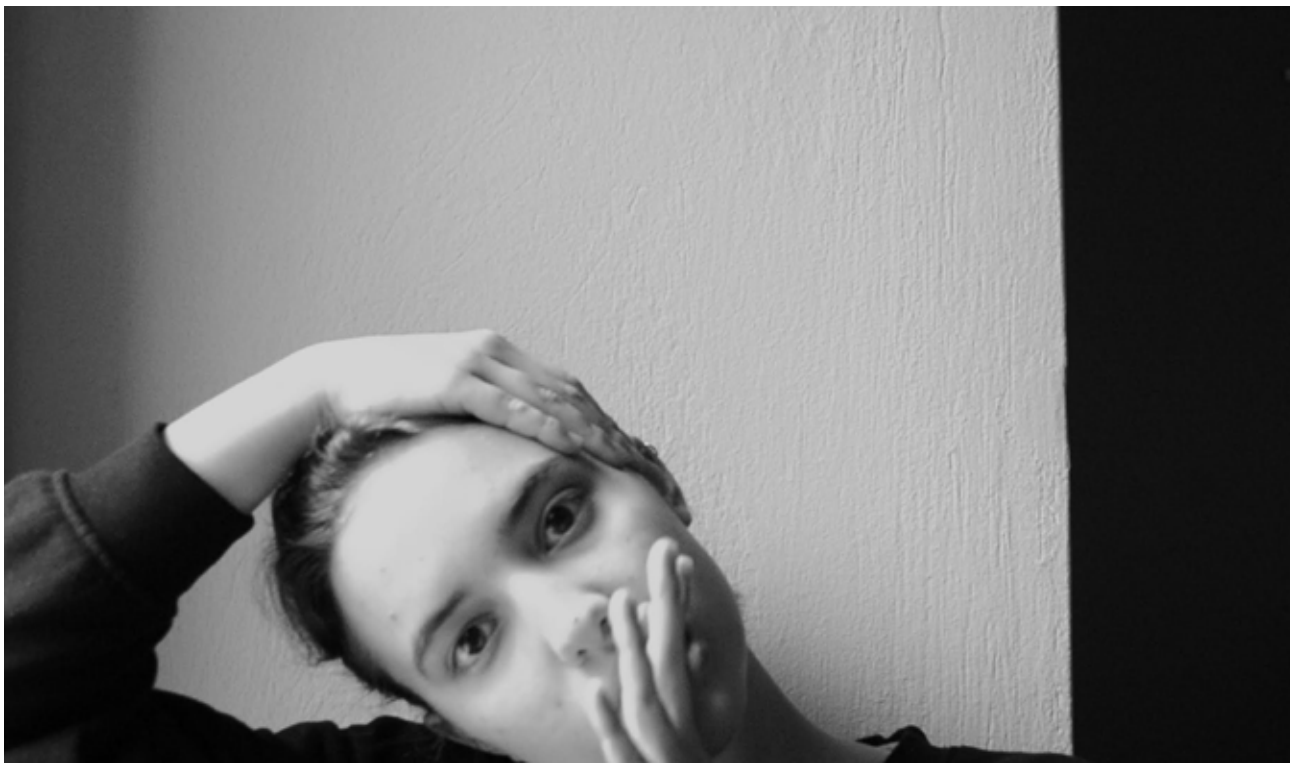

Κορνηλια Χριστοδούλου (Αθήνα)

«Μην αγγίζεις» | "Don't touch"
Videodance, Χορογραφία-υλοποίηση-μονταζ-music editing: Κορνηλία Χριστοδούλου

Ενα videodance εμπνευσμένο από την απόσταση που πρέπει να πάρουμε από τα σώματά μας λόγω της πανδημίας. Ο εγκλεισμός. Το σώμα ζει περιορισμένο μέσα στους τοίχους του σπιτιού. Μην αγγίζεις τον εαυτό σου. Για να προστατέψεις τον εαυτό σου. Μια απαγόρευση, γίνεται αφορμή για να αγγίξεις στον εαυτό σου.

Βιογραφικό

Η Κορνηλία Χριστοδούλου γεννήθηκε στην Αθήνα και είναι 21 ετών. Ασχολείται με το μπαλέτο και τον σύγχρονο χορό από μικρή ηλικία, καθώς κατέχει και το Intermediate (ballet) από το Royal Academy of Dance. Επίσης, είναι δασκάλα lindy hop και authen - tic solo jazz. Τα τελευταία χρόνια πειραματίζεται με τη δημιουργία δικών της χορογραφιών και την εύρεση του τρόπου έκφρασής της μέσα από τον χορό. Το πρώτο της έργο προβλήθηκε στο 11th Athens Video Dance Project και το δεύτερο θα προβληθεί στο φεστιβάλ με τίτλο "Pause" του Leverage dance theater of Texas. Παράλληλα, φοιτεί στο 4ο έτος του τμήματος Αρχιτεκτόνων Μηχανικών του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας και είναι ενεργό μέλος της Πολιτιστικής Ομάδας του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας (Π.Ο.Π.).

Edom (Λάρισα)

Graffiti, *2021*

Ο graffiti artist Αθανάσιος Γκαλτέμης γεννημένος στην Θεσσαλονίκη ξεκίνησε ως αυτοδίδακτος στα 14 του, μαθαίνοντας την τέχνη του GRAFFITI από ένα crew παρέας, τους mbg. Αργότερα μπήκε στο 114, ένα πιο ενεργό crew, υπογράφοντας tag ως Edom/Larna. Ζεί στην Λάρισα και συνεχίζει την πορεία του με πιο experimental/dark στοιχεία ενω επικεντρώνεται σε style και κυρίως χαρακτήρες.

Ξ

Rene p.g / Karl Grümpe (Αθήνα)

«Αποσπασματικά Τοπία / Ετεροτοπίες Ι»
Video art, 2021

[...] Η σχέση των αντιθέτων δεν εκφράζεται μόνον μέσω του κοινού λόγου, αλλά και ως «πόλεμος», μια άλλη όψη της αρμονίας, μια κοσμική σταθερά που διέπει τα αντίθετα και παράγει διαρκώς μέσω συγκρούσεων νέες ισορροπίες. Ο διαλεκτικός ή υλικός αυτός πόλεμος, ενσκήπτει πάνω μας την στιγμή που ο επιθανάτιος ρόγχος του παλαιού, σπαράσσοντας θα αφανιστεί και θα δώσει την θέση του στο καινούργιο. Δεν υπάρχει πρόσημο, θετικό ή αρνητικό σε αυτήν την αλλαγή, παρά μόνο εντροπία. Πάνω στις μαστιγωμένες ράχες ενός κόσμου που συνεχώς πεθαίνει και ξαναγεννιέται, παίζεται το οντολογικό δράμα της ζωής. [...]
[...] Το σώμα στον πρότερο και ύστερο καπιταλισμό χρησιμοποιήθηκε πολύ συγκεκριμένα, σε αντίθεση με την ως τώρα χρήση του ανά τους αιώνες. Από την γραμμή παραγωγής, στα στρατόπεδα του ναζιστικού καθεστώτος, στις φυλακές κλπ, επιστημονικοποιήθηκε αλλά ταυτόχρονα, χρησιμοποιήθηκε εμβληματικά σε κάθε διεκδίκηση, αλλά και σε κάθε δημιουργική τομή, ανάχωμα στην βαρβαρότητα. Το σώμα αποτελεί το επίδικο αυτής της κοσμικής διαδικασίας, του πολέμου όπως τον περιέγραψε ο Ηράκλειτος, είτε έχει ταυτότητα, είτε αποτελεί μια στατιστική. [...]
Το έργο «Αποσπασματικά Τοπία / Ετεροτοπίες Ι» αποτελεί ένα σχόλιο πάνω στην διαδικασία της βιομηχανικής/μαζικής παραγωγής που χρησιμοποιείται σαν ένα παράδειγμα οικονομικού και κοινωνικοπολιτικού προτσές.

Βιογραφικό
Η Rene p.g και ο Karl Grümpe αποτελούν ένα εικαστικό δίπολο/δίδυμο. Ξεκίνησαν τη συνεργασία τους το 2015 με ποικίλα εικαστικά projects και παρουσιάσεις στο ενεργητικό τους. Ασχολούνται με την μελέτη τόσο του αστικού όσο και του φυσικού χώρου μέσα από πειραματισμούς με την ύλη αλλά και με τον ήχο. Οι κοινωνικοπολιτικές παραδοξότητες και η φιλοσοφία εμπλέκονται στα έργα τους προσδίδοντας τους πολυεπίπεδες αναγνώσεις.

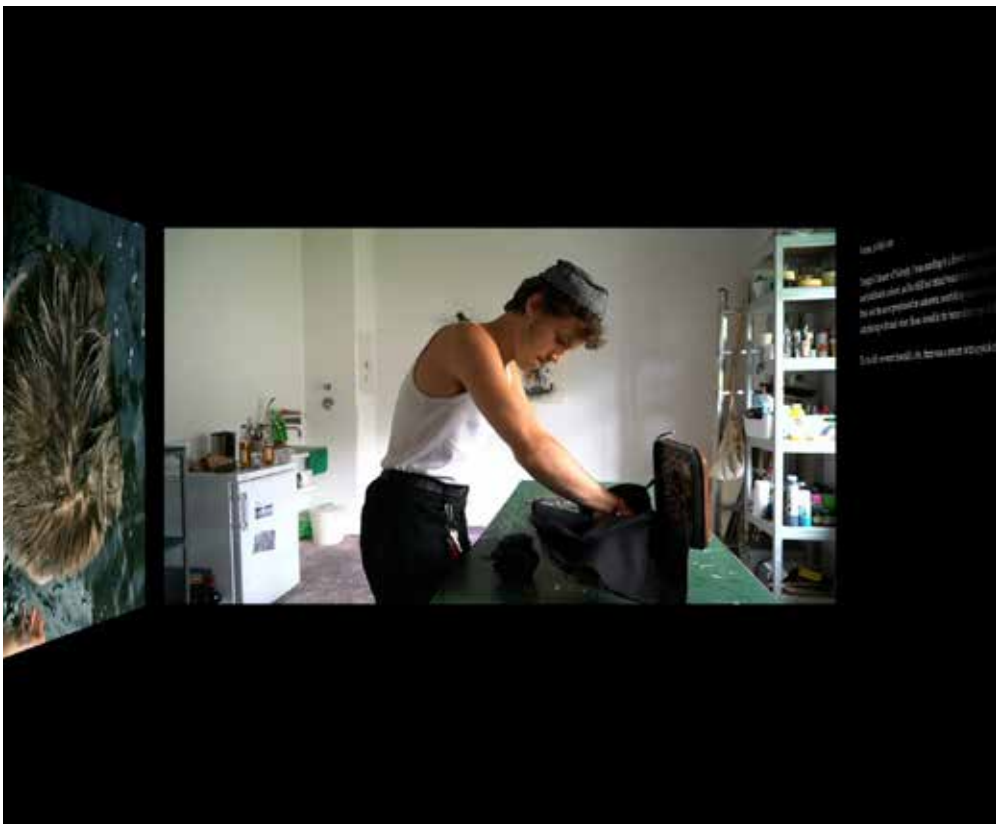

Stephanie Maier (Μόναχο, Γερμανία)

“Mourning diary”
3 channel video installation / HD 13min 49sec

The video installation MOURNING DIARY intuitively deals with the feeling of standstill during the Corona crisis. The massive restrictions hit young adults particularly hard. Adolescence describes the period of life between late childhood and adulthood. This phase of life is characterised by the search for variety, new experiences and strong feelings. It is a phase in which the young person undergoes individual transformation processes. The most important developmental tasks in adolescence include the establishment and development of intimate relationships, the development of identity, future perspectives, independence, self-confidence, self-control and social skills. However, for many young adults in particular, the regulative of social exchange falls away and they are thrown back on themselves. An important stage of life cannot be lived properly. The void that social distancing creates in the lives of young people is existential. The video installation Mourning Diary runs in parallel on 3 projection screens. 5 young adults, representing the adolescent generation, are accompanied in quiet, introspective moments in the centre of the installation. Each of them deals with the manifested black feeling of loneliness and sadness. The black feeling is visible, touchable and present in the form of black ceramic sculptures. The protagonists develop rituals and strategies to deal with the mourning dumplings and their melancholy. These actions are combined with dreamlike moments of commentary that can be seen on the left screen. The fictional diary of one of the protagonists runs on the right screen. The mourning dumpling becomes a travel companion to a new, dreamed-of phase of life. A future in which one can travel unperturbed and move freely. A time of celebration, social interaction and finding one’s way in life. A future in which stagnation finally becomes movement.

Bio
Stephanie Maier studied directing at the film school in Munich and painting at the Academy of Fine Arts. Her artistic work basically connects different media, video, photography, sculpture and drawing. Her special interest is social sculptures, involving artists from different backgrounds. Her work has been exhibited in various solo and group exhibitions in Munich, Berlin, Frankfurt, Leipzig, Barcelona Reykjavik and Dakar. In addition to her artistic work, she works as a lecturer, author and director.

Διοργάνωση:

Concept-Υλοποίηση-καλλιτεχνική διεύθυνση:
Ρούλα Καραφέρη
Οργάνωση:
OFF ART- σκηνικές παρουσίες
Βοηθός παραγωγής:
Σάκης Γκαλτέμης
Προβολή-επικοινωνία:
Βασιλική Σαγώνα, Στέλλα Μπαλδώκα
Τεχνική υποστήριξη:
Γρηγόρης Καραφέρης, Νίκος Ντούλας
Video λήψη-post production:
Σωτήρης Παππάς
Γραφιστικά:
Γιάννης Μαρκάτος
Συνεργαζόμενη εικαστική επιμελήτρια:
Βαλεντίνη Μαργαριτοπούλου
Σύμβουλοι μουσικής:
Λευτέρης Μπατζανούλης, Κώστας Σταυριανός
Σύμβουλος λογοτεχνίας:
Αντώνης Ψάλτης

Ευχαριστούμε την Εικαστικό –Ιστορικό Τέχνης
Αντιγόνη Καψάλη για την πολύτιμη βοήθεια της
στον αρχικό σχεδιασμό και την Εικαστικό
Έλλη Κυριαζή για την καταπληκτική ιδέα
των βιτρινών.

Η ομάδα OFF ART - σκηνικές παρουσίες ιδρύθηκε το 2003 και από το 2014 έχει ως δημιουργική της βάση τον Μύλο του Παππά, στο πλαίσιο της συνεργασίας της με την Αντιδημαρχία Πολιτισμού και Επιστημών Δήμου Λαρισαιων. Το φεστιβάλ OPEN NIGHTS είναι ένα από τα αποτελέσματα αυτής της συνεργασίας.

Για πρώτη φορά το 6ο φεστιβάλ, προτείνει την διάχυση των τεχνών στον αστικό χώρο της πόλης της Λάρισας, αναδεικνύοντας τον ως κοινωνικό και διαλογικό τόπο. Εναν τόπο που αφορά καλλιτέχνες και κοινό και είναι ικανός εν δυνάμει να φιλοξενήσει κάθε «φωνή».

www.opennightsfestival.com
www.offart.gr

ΔΗΜΟΣ ΛΑΡΙΣΑΙΩΝ
αιγίδα και υποστήριξη
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Υπουργείο Πολιτισμού και Αθλητισμού
Διαρρυθμιστικό Μουσείο Λάρισας
ΜΥΛΟΣ ΠΑΠΠΑ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΣΙΤΗΡΙΩΝ & ΑΛΕΥΡΩΝ
tci Thessaloniki cinedance international
ΔΙΕΘΝΕΣ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΝΤΟΚΙΜΑΝΤΕΡ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ
θράκα
WISEDOG
Αξαμάτρα